

nus quam prima necessitatem illationis habent; sed tamen non conspicuam; idcirco ad primam Figuram reducuntur, ut eorum necessitas conspicua fiat, non ut necessitatem accipient. Significavit hoc Aristoteles i. prior. cap. i. quando distinxit Syllogismum in perfectum & imperfectum: dixit enim, eum Syllogismum esse perfectum, qui nullo indiget, ut necessarius esse appareat; imperfectum verò, qui eget reductione ad primam Figuram, ut ejus necessitas appareat & manifesta fiat. Prima igitur figura perse habet tum necessitatem, tum necessitatis evidentiām; aliæ autē duæ habent quidem necessitatem illationis; non tamen apparentiam necessitatis; sed hanc suscipiunt per reductionem ad primam.

§. XI. Ad 2. Respondetur, necessitatem esse duplīcem, vel *indigentia* vel *expedientia*: jam licet secunda & tertia figura non sint necessariæ necessitate *indigentia*; sunt tamen necessariæ necessitate *expedientia*: quomodo necessarii sunt in animali duo oculi: posset certè sine alterutro esse animal, nihilominus tamen natura dedit geminos, quia hoc animali est expeditius atque utilius. Atq; sic, licet non sit necessarium necessitate *indigentia* esse tres figuræ, est tamen hoc necessarium necessitate expedientia. Accedit & hoc, quod nos sæpe ratio vel dispositio quæstionis & præstutio medii termini cogat, ut dimittamus primam figuram, aliâque utamur; ceu Zabarella de 4. Figura Syllog. cap. 10. observavit. Sic sit probanda hæc conclusio (*Nullus lapis est homo*) per medium *Animal*. Hic fieri nequit, ut ratiocinatio illa sit in prima figura. Nam terminus minor est lapis, ideoque in assumptione disponi debet cum medio termino (*animal*). Hoc autem modo fieri propositio minor negans, quod repugnat Syllogismo primæ figuræ. Proinde commodius & expeditius est, Syl-